

Elektriska, magnetiska s-mar. — 4) (fig.) Säges om något, som kommer eller följer på hvart annat i stor myckenhet och hastigt. *En s. af tårar, af eld, af ord, af skällsord. S-mar af blod. En s. af barbarer öfversvämmade landet.*

STRÖM, a. 2. (pop.) Strömmande. Brukas nästan endast i neutr. sing. *S-t vatten. Det är s-l.*

STRÖMANKARE, n. 4. (sjöt.) Svårt varp-ankare, som utfiras, när man ligger till ankars i ett farvatten, hvarest är strömsättning.

STRÖMBÅT, m. 2. Se *Flodbåt*.

STRÖMBÄDD, m. 2. Se *Flodbädd*.

STRÖMDRAG, n. 5. 1) Ställe i haf eller sjö, der det strömmar. — 2) Ställe i en ström, flod, der det strömmar starkare än på andra ställen. — 3) Se *Vattendrag*.

STRÖMFALL, n. 5. 1) En ströms lutning. —

2) Vattenfall i en ström.

STRÖMFART, m. 5. Farten på strömmar, floder, med fartyg, skutor, båtar, o. s. v.

STRÖMFISK, m. 2. Fisk, som uppehåller sig i strömmar.

STRÖMFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*, Fågel, som vistas i trakten af strömmar och der söker sin föda.

STRÖMFÅRA, f. 1. Den djupaste delen af en ström, der vattnet strömmar starkast.

STRÖMGÅNG, m. 2. Se *Strömning*.

STRÖMHVIRFVEL, m. 2. pl. — *hvirflar*. Vattenhvirvel i en ström.

STRÖMING, strömming, m. 2. Ett slags liten sill, som fiskas i Östersjön. — Skrifves äfv. *Strömming*. — *Ss. S-sfiske, -snot*.

STRÖMKÄRL, m. 2. (pop.) Enligt folktron, ett slags andeväsen, som lever i strömmar och floder och ofta med förtrollande ljufhet höres spela på fiol. Kallas stundom äfv. *Näcken. Han har lärt sin konst af S-en (ell. Näcken)*, äfv. *Han spelar med Strömkarlatag*, säges om en utmärkt skicklig spelman.

STRÖMMA, v. n. 1. 1) Flyta ymnigt, i stor massa och med snabbt lopp. *En flod s-r genom staden. S. igenom, i'n, út, se Genomströmma. S. ned, upp*, säges om tidvattnet. *S. öfver*, strömma öfver bräddarna, öfversvämma. — *Syn.* Flyta, Rinna, Forsa. — 2) Säges om i allmänhet stillastående vatten, som på visst ställe är i rörelse åt ett och samma håll. *I hafssund s-r alltid*. — 3) Rinna ymnigt. *Bloden s-de ur såret. Tårarne s-de utför hennes kinder*. — *Syn.* Flyta, Rinna, Forsa, Frusa. — 4) (fig.) Komma i stora skaror. *Folket s-r på gatorna*. Man säger äfv. *Gatorna s. af folk. S. i'n, út, se Inströmma, Utströmma. S. till*, i stora skaror komma till ett ställe, t. ex.: *Folket s-de till ifrån alla kanter*. — *Strömmande*, n. 4.

STRÖMMING, se *Strömning*.

STRÖMMÄTARE, m. 5. Verktyg, hvarmed flytande vattens hastighet mätes.

STRÖMNEJONÖGA, n. 4. pl. — *ögon*. Fisk af Nejonögonens släkte, fingerstjock, af en half alns längd, i steniga strömmar. *Petromyzon fluviatilis*.

STRÖMNING, f. 2. 1) Strömmande. — 2) Se *Ström*, 2.

STRÖMOLN, n. 5. Litet enstaka moln.

STRÖMQVARN, f. 2. Qvarn, som drives af vattnet i en ström.

STRÖMRENSNING, f. 2. Grundens uprensning i en ström, så att den får nödigt djup eller befrias ifrån hinder för strömfarten.

STRÖMSTARE, m. 2. pl. — *starar*. Fågeln *Cinclus aquaticus*.

STRÖMSÄTTNING, f. 2. Se *Ström*, 2.

STRÖMTRÅDAR, m. 2. pl. Algläget *Le-mania*.

STRÖMVATTEN, n. 5. Strömmande vatten.

STRÖMVERK, n. 5. Se *Vattenverk*.

STRÖMVIS, adv. I strömmar. *Rinna s.*

STRÖNING, f. 2. Se *Ströende*.

STRÖNOT, f. 2. Ett slags not utan kil, med dragtåg i ena ändan.

STRÖSAND, m. sing. Fin sand, som begagnas att strö på nyss skrifvet papper.

STRÖSKRIFT, f. 5. Liten, enstaka skrift, utgifven blott för tillfället, med afseende på någon fråga, något samtalsämne för dagen. *S-er* kallas äfv. skrifter af blandadt innehåll.

STRÖSOCKER, n. sing. Fint sönderstött eller vid huggning söndermuladt socker.

STUBB, m. 2. Kort och trång kjortel för fruntimmer.

STUBB, m. sing. De på marken kvarstående ändarna af skuren säd eller slaget gräs.

STUBBA, v. a. 1. *S. ell. s. af*, genom huggning eller skärning göra kortare. *S. svansen på en häst, hund, katt*. — *Stubbande*, n. 4.

STUBBE, m. 2. pl. *stubbbar*. Stamändan af ett träd, isynnerhet då den är kvarstående på marken efter trädets fällning. *Träd på s-n*, växande träd, ohugget.

STUBBE- OCH RÖJSELRÄTTSHEMMAN, n. 5. (kameral.) Sådant hemman, som i äldre tider blifvit, på kronans skog, af stubben upptaget och röjdt.

STUBBGÄRDE, n. 4. Afmejdadt sädesgärde.

STUBBHÅR, n. sing. Kortskuret hår.

STUBBHÄRIG, a. 2. Som har kortskuret hår; äfv. korthärig.

STUBBHÖNA, f. 1. — **HÖNS**, n. 5. Höna, höns med stubbig stjert.

STUBBIG, a. 2. Afstubbad; äfv. mycket kort. *S. näsa*. (Fig.) *S-t svar*.

STUBBIGHET, f. 5. Egenskapen att vara stubbig.

STUBBJORD, f. 2. (kameral.) Jord af samma natur som Stubbhemman.

STUBBMOSSA, f. 1. Lafsläget *Jungermannia*.

STUBBNING, f. 2. Handlingen, då man stubbar.

STUBBNÄSA, f. 1. (fam.) Mycket kort näsa.

STUBBNÄSIG, a. 2. (fam.) Som har stubbnäsa.

STUBBRÖDJA, v. a. 2. (kameral.) Upptaga af stubben och rödja.

STUBBSKÄRA, f. 1. Liten skära att afmeja stubben på åker.

STUBBSMET, m. 2. Svampsläget *Demordium*.

STUBBSVANS, m. 2. 1) Stubbad svans. — 2) Häst eller hund med stubbad svans.

STUBBSVANSIG, a. 2. Som har stubbsvans.

STUBBVED, m. sing. Ved af trädstubbar.

STUBBÅKER, m. 2. pl. — *åkrar*. Afmejdadt åker. *Bete på s*.

STUBBÖRA, n. 4. pl. — *öron*. 1) Stubbadt öra. — 2) Djur med sådant öra.

STUBBÖRIG, a. 2. Som har stubbade öron.

STUBIN, -i'n, m. 5. (fr. *Estoupin*) Se *Svafveltråd*.

STUCAT, se *Stukat*.

STUCK, m. 5. Hvit pulveriserad marmor, blandad med kalk och åtskilliga färger, hvaraf man gör prydnader i byggnadskonsten och bildhuggeriarbeten, som likna marmor.